U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **T. L.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem v Chebu, Žižkova 4, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2006, č. j. 65 Az 496/2005 – 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhala zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 9. 2005, č. j. OAM-1759/VL-11-04-2005, kterým jí nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a kterým bylo současně rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce

pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti však stěžovatelka uplatnila toliko kasační důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Uvedla, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky a poukázala na nespolehlivé zjištění skutkového stavu v dané věci a na to, že rozhodnutí Ministerstva vnitra nebylo přesvědčivě a správně odůvodněno. Podle jejího názoru krajský soud při svém rozhodování poněkud podcenil otázku nebezpečí, které jí v domovském státě hrozí, zejména když po trestním oznámení pro vyhrožování zabitím orgány státu (policie) neučinily žádné kroky k její ochraně. Tyto skutečnosti stěžovatelka uvedla již ve správním řízení a v žalobě a má zato, že krajský soud se těmito okolnostmi zabýval pouze okrajově. S rozhodnutím krajského soudu nesouhlasí a je přesvědčena, že jsou v jejím případě naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 a § 14 zákona o azylu.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ohrožení stěžovatelky v zemi původu spočívá v útocích soukromých osob (zaměstnavatele, který po ní požadoval úhradu manka na zboží, které prodávala, a dalších neznámých osob) a v tomto ohledu poukazuje na svoji předchozí judikaturu ve vztahu k atakům ze strany soukromých osob, zejména rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz, které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu k jednání soukromých osob lze s přihlédnutím k dané věci připomenout ještě rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, a ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, z nichž vyplývá, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, nelze za situace, kdy politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny, považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Co se týče rozsahu zjišťování skutkového stavu a okolností azylově relevantních správním orgánem, Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje rovněž již na svou ustálenou judikaturu, podle které má správní orgán povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu azylového řízení uvedl (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Pokud jde o stěžovatelkou namítané naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, připomíná Nejvyšší správní soud, že smysl institutu humanitárního azylu

spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že krajský soud se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu